

Sygn. akt II BP 3/10

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko Przedszkolu [...]
z udziałem uczestnika [...] Związku Zawodowego w W.
o wynagrodzenie i odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2010 r.,
skargi uczestnika postępowania [...] Związku Zawodowego w W. o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13
września 2006 r., sygn. akt II PK 352/05,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W imieniu uczestnika postępowania – [...] Związku Zawodowego w W. została wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2006 r., sygn. akt II PK 352/05, mocą którego uchylono wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. i przekazano temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem, a mianowicie art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c. w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, polegające na nieodrzczeniu skargi

kasacyjnej strony pozwanej - Przedszkola [...] od wyroku Sądu drugiej instancji mimo jej nienależytego opłacenia. W uzasadnieniu wskazano, że wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w sprawie, w której wartość przedmiotu sporu w pierwszej instancji przewyższała kwotę 50.000 złotych. W takiej sytuacji, zgodnie z 35 ust. 1 w związku z art. 13 i art. 18 ust. 2 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należy pobrać od skargi kasacyjnej opłatę stosunkową obliczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia. Tymczasem strona skarżąca uiściła jedynie opłatę podstawową w wysokości 30 złotych, co powinno skutkować odrzuceniem skargi kasacyjnej w myśl art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c. Przyjmując skargę kasacyjną do rozpoznania a następnie uchylając zaskarżony wyrok i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania w drugiej instancji, Sąd Najwyższy otworzył drogę dalszego postępowania, w tym drogę dochodzenia przez pozwaną zwrotu spełnionego na rzecz powódki K. R. świadczenia w kwocie 33.014,66 złotych wraz z odsetkami oraz wygenerował po stronie pracownika dalsze koszty procesu w wysokości 3.000 złotych. Wyrok Sądu Najwyższego jest prawomocny i nie podlegał wzruszeniu w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 13, poz. 98) w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz uregulowaniami zawartymi w art. 417 - 417² i art. 421 k.c., jest samodzielnym, autonomicznym instrumentem badania legalności działalności jurysdykcyjnej sądów powszechnych, służącym osobie zamierzającej dochodzić od Skarbu Państwa wynagrodzenia szkody wyrządzonej działaniami władzy publicznej (art. 77 ust. 1 Konstytucji).

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze

przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z przytoczonego uregulowania jednoznacznie wynika, że skarga przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a więc zasadniczo - w postępowaniu procesowym - od wyroku Sądu Okręgowego (działającego jako sąd drugiej instancji) albo od wyroku sądu apelacyjnego, jeżeli wyroki te kończą postępowanie w sprawie. Nie przysługuje zatem - a contrario - od wyroku Sądu Najwyższego. Wniosek taki wynika nie tylko z wykładni art. 424¹ § 1 k.p.c., ale jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., zgodnie z którym od orzeczeń sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje; w takich wypadkach orzeczenie Sądu Najwyższego traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

W rozpoznawanej sprawie skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zaskarżono wyrok Sądu Najwyższego wydany w następstwie uwzględnienia skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...].

Nie jest możliwe ani dopuszczalne kwestionowanie zgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego na drodze postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta służy kontroli zgodności z prawem tych orzeczeń sądów drugiej instancji (wyjątkowo - orzeczeń sądów pierwszej instancji - art. 424¹ § 2 k.p.c.), których nie można było poddać kontroli przez wniesienie innych środków prawnych, w tym zwłaszcza skargi kasacyjnej (poprzednio kasacji). Skarga ta - podobnie jak skarga kasacyjna - nie przysługuje natomiast od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy.

Skarga wniesiona w imieniu uczestnika postępowania jest zatem niedopuszczalna, co wynika wprost z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.